

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον αριθμούμεν χρόνον,
κι' Έδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ίουλιος, ὀδὸς κι' εἰκοστὴ,
κι' ἀτμόσφαιρα μὰς ἔφησε βραστὴ.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἑννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων και πλημύρ' ἀπὸ λεπτῶ.

Εἰς τὸ πέντε κι' ἑννεήντα πρόσθεσε και πεντακόσια,
γιὰ νὰ ἔρῃς τὸ νούμερό μας, πού μὰς ἕπερθεσε τὴν γλώσσα.

Ἔνα δάκρυ μικρὸ ἔστω Μελὶ τὸν νεκροῦ.

Καὶ σὰν δὴν εἶδ' ἐλευθέρω μὲς ἑστὰ γεράματα τοῦ
τῆς σκλάβας τῆς Ἠπειροῦ τοῦ τὸ πατρικὸ τὸ χῶμα,
τοῦ πάγως τὰ κόκκαλα τὸ κρῦο τοῦ Θανάτου
καὶ μὲ μικρὸ χαμόγαλο τοῦ ἁλιόστρα τοῦ στόμα.

Παράστημα δὲν ἔζηψε κι' ἐκείνος ὅπως τόσος,
μῆτε στεφάνια ψεύτικα κανένας νὰ τοῦ κἀν,
γχιτὶ τὴν ἀσπρη τοῦ κορφὴ τὴν εἶχε στεφανώσει
τῆς Ἀρετῆς τὸ λαμπρὸ κι' ἀληθινὸ στεφάνι.

Γιὰ τὸν Μήτσα τὸν Σταμάτη, μὴ καρδιὰ ζῶν γεμάτη.

Τοῦ κανονιοῦ τοῦ τῆ φωνῆ τὴν ἑτρόμαξαν ἢ μάχαις
καὶ τῶν Φερῶν ἰσάιστηκαν τραγουδιμαίναις ράχαις
τὴν ὄρα τὴν ἀξίχαστη, πού καθεμιά τοῦ μπάλα
νεκρὴ ἑστὸ χῶμα σῶριζε τῶν Τούρκων τὴν καββάλα.

Σὺ πού τὸν ἑκῆταξες κι' ἄλλου και μὲς ἑστὴ γῆ τοῦ Ρήγα
νὰ πολεμῆς ἑμῶνκα, σὺ, μάννα, γλυκοφιλήσε
τὸ τιμημῖνο τὸ παιδί, πού ξεῖρε λόγια ἄλλα
καὶ μόνο μὲ τοῦ κανονιοῦ τὸ στόμα παραμιλήσε.

Φασουλῆς και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Περικλέτο κακομοῖρη,
σκυλοκάφα δυνατῆ,
τὸ μωλὸ μου θὰ σουπιήρῃ,
μού σκαλεῖς κῆτι τί.

Ἐβλήθη νὰ μὰς ζουρλάνῃ,
τρίγω γιὰ τὴν Κηρισιά,
ἔβρισκω και τὸν Ντιληγιάννη,
πού πηγαίνει γιὰ ὄροσά.

Τὸν Κορδόνερο κυτῶ,
πού και σὺ τὸν ἀγαπῆς,
κι' ἑλοῖνα τὸν ῥωτῶ :
«Πελομάρχε, πῶς τὰ πῆς ;»

Μού φωνάζει νὰ καθίσω,
και μὲ τρόπο ντιλικέτο

μού προσφέρει νὰ μυρίσω
τριαντάφυλλο μωσχέτο.

Ὁχ ! ψυχὴ μου μυρωδιὰ ! ..
βῆλασμο γιὰ τὴν καρδιὰ...
πῶς μυρίζει πῶς μυρίζει
κι' ὅλη νύκτα κι' ὅλη μέρα
κάθε ῥόδο, πού στολίζει
τοῦ παπποῦ τὴν μπουτονιέρα.

Γύρω κάμποι φεραλεῖ
κάπου κάπου πρασινοῦζον,
και τοῦ λέω και μού λείπει
γιὰ θεσμούς, πού μὰς σκοτιζον.

Μὲς ἑστὴ σκυλοκάφα τούτην,
πούνα καιθε νους κουρκοῦτι,

